

MED AKTIVNIM SLUŽBOVANJEM V POLICIJI IN REKREATIVNIM ŠPORTOM

Letošnje trenutno najtežje preizkušnje v gorskem ultrateku v Sloveniji (dolžine 109 kilometrov in 6.750 višinskih metrov) se je junija udeležil tudi 47-letni Renato Lešnik, policist Policijske postaje za izravnalne ukrepe Nova Gorica, pripadnik posebne policijske enote PU Nova Gorica in vsestranski rekreativni športnik.

Zanj je bila to najdaljša preizkušnja v bogati 15-letni tekaški karieri, v prihodnjih letih pa se želi udeležiti gorskega ultrateka na Mont Blanc (170-kilometrski proga, 10.000 višinskih metrov). Poleg gorskega teka in košarke se je v preteklih letih aktivno ukvarjal z gorskim kolesarjenjem, od leta 2000 dalje pa je kot član ekipe PU Nova Gorica sodeloval tudi na različnih tekmovanjih in dosegal zelo dobre rezultate. V letu 2012 je kot član slovenske reprezentance nastopil na svetovnem prvenstvu v gorskem maratonu v Švici. Menimo, da je več kot dovolj »športno-rekreativnih« razlogov, zakaj smo se v reviji Varnost odločili za pogovor z njim.

Kot aktivni policist službene aktivnosti uspešno združujete z različnimi športnorekreativnimi dejavnostmi. Že v preteklosti ste dosegali izjemne rezultate tudi kot redni član ekipe PU Nova Gorica na številnih državnih tekmovanjih. Kako vam to uspeva?

Če pogledam nekoliko v preteklost, je res, da sem kot član ekipe PU Nova Gorica dosegel lepe rezultate, in sicer na tekmovanjih posebnih enot policije sedemkrat zaporedoma prvo mesto in na zame najtežjem tekmovanju v policiji, tj. Brajnikovem memorialu, trikrat prvo mesto. A tukaj je potreben ekipni duh in vsak izmed tekmovalcev je prispeval svoj kamenček v mozaiku uspeha. Tudi kot posameznik se udeležujem tekmovanj v okviru policije, in sicer na policijskih igrah – policijskega mnogoboja in državnega prvenstva policije v gorskem teku. Glede na rezultate sem tudi tukaj običajno krojil vrh. A rad bi poudaril, da mi rezultat na tekmovanju ne pomeni največ. Več kot to mi pomenijo dobra družba, veselje in prihod v cilj z nasmeškom na obrazu. Res pa je, da če je vse to prisotno, potem tudi rezultat ne izostane. Vsa tekmovanja, treningi, izobraževanja mi uspevajo, ker imam šport preprosto rad in je del mene. Seveda pa je tukaj še veliko razumevanje družine, vodstva policijske postaje in posebne enote.

V preteklem obdobju ste se ukvarjali predvsem s košarko in nato z gorskim kolesarjenjem ter cestnim tekom in pri tem dosegali zelo dobre rezultate. Kakšni so bili razlogi, da ste se pozneje odločili za aktivno ukvarjanje z

gorskim tekom kot športom, ki vam je všeč?

Lepe spomine imam na igranje košarke, s katero sem se ukvarjal od mladih nog. V Kadetski šoli za miličnike sem treniral in igral za kadete Olimpije. Ob začetku službovanja leta 1987 na takratnem oddelku milice v Kobaridu sem tudi tam igral za lokalni klub. Od košarke sem se začel oddaljevati po letu 2001, ko sem postal oče dvojčkov Aurore in Havijerja. Pri hiši so bile potrebne štiri roke in včasih je še manjkala kakšna dodatna. Ko sta dvojčka občasno zaspala, sem se odpravil na tek in tako začel spoznavati epote tega športa. Najprej sem tekkel na 10 in 21 kilometrov, pozneje še maratonske razdalje. Pretekkel sem več kot 50 malih maratonov in ka-

kšen ducat velikih. Pri velikem maratonu sem se srečal tudi z gorskim maratonom v Podbrdu in tam sem opazil, da je to nekaj več kot le tek na cestnih maratonih. Narava, hribi in vzdušje so me prevzeli in sem se nekako »potegnil« v naravo. Tukaj ni več minut in sekund, čas se meri v urah. Čas imaš pogledati naravo, celo narediti kakšno fotografijo in predvsem uživati v tistem trenutku. Vsak prihod v cilj je uspeh in rezultat je le postranskega pomena. To je to, sem si rekel in danes se ukvarjam s tako imenovanimi trail teki, kar pa ni nič drugega kot tek v naravi, stran od mest in asfalta. Mnogo bolj podobno je hoji v hribih, le da namesto hoje tečem, če pa je hrib prestrm, seveda tudi sam z veseljem hodim. Sam pravim, da je to moj način hoje v hribe.

V poldrugem desetletju imate za seboj že mnogo odmevnih rezultatov kot individualni športnik in doseženi rezultati ne nazadnje segajo tudi čez slovenske meje. Nam lahko naštejete nekaj pomembnih tekmovanj, ki ste se jih udeležili? Kako vas pri vaših dosežkih podpirajo v ožjem družinskem krogu?

Z rezultati in dosežki se nerad hvalim, saj so del vsakega posameznika. Nekomu je dano, da neki tek opravi hitreje, nekemu pač ne. Vložek za uspeh je velik, tega se moramo zavedati. Vrne se ti kot zadovoljstvo ali pa tudi kot nezadovoljstvo, poškodba ... Spoštujem vse tekmovalce, od prvega do zadnjega, najbolj pa tiste, ki v tem uživajo in prihajajo na cilj z nasmehom na obrazu. Veliko mi pomeni, da sem leta 2012 kot rekreativni športnik dobil povabilo v reprezentanco Slovenije v gorskem maratonu. V dresu slovenske reprezentance sem nastopil na svetovnem prvenstvu v gorskem maratonu na znamenito goro Jungfrau v Švici. Menim, da je to na tekmovalnem področju višek v moji karieri. Ponosen sem, da sem bil del te zgodbe. Do danes sem se udeležil veliko tekov na razdaljah do 110 km in tisti, ki jih to zanima, si lahko rezultate ogledajo na spletu. Prav gotovo pa mi največ pomeni, da že tretje leto v Novi

Gorici prenašam svoje tekaške izkušnje na tekaško skupino »Počasni, a drzni«, ki je zbrana okoli mene. Gre za osebe v starosti od 35 do 60 let, ki sem jih pripeljal dobesedno s kavča v naravo in navdušil nad rekreacijo. V skupini je približno 20 oseb in že skoraj vse so do danes pretekle razdaljo malega maratona, seveda z nasmehom na obrazu. V tem času sem na Športni uniji Slovenije tudi pridobil naziv »vaditelj rekreacije« za samostojno delo na področju športa. V ožjem družinskem krogu imam popolno razumevanje in brez tega zagotovo ne bi šlo. Seveda je celotna družina v koraku s športom. Soproga Klavdija prav tako rada teče in hodi v hribe, sin Havijer se ukvarja s športnim plezanjem, hči Aurora pa z nekoliko novejšo in bolj neznano panogo ultimate frizbi. Največje breme nedvomno nosi soproga, ki ničkolikokrat, ko sem sam vpleten v treniranje, razvaža otroka po različnih tekmovanjih, tako da njej ostane le malo časa. Za vse sem ji izredno hvaležen.

Za udeležbo na tako zahtevnih tekmovanjih v gorskem teku sta zagotovo potrebni fizična in psihična pripravljenost posameznika. Kakšne so vaše ugotovitve glede na dolgoletne izku-

šnje oziroma kakšna je vaša notranja motivacija za udeležbo na zahtevnih preizkušnjah?

Prav gotovo je za vsako tekmovanje potrebna dobra priprava in seveda tukaj ničesar ne prepuščam naključju. Vendar se ukvarjam s športom, kjer sem vedno v naravi, in počnem tisto, kar me veseli. Na srečo sem zdrav, obkrožajo me ljudje, s katerimi sem rad, in imam super družino – torej imam vse, kar je potrebno za lepo življenje. Vse, kar počnem, počnem z veseljem, in dokler bo tako, je motivacije na pretek in nobena preizkušnja ni nepremagljiva! Izredno motivacijo mi daje tekaška skupina, pri kateri vidim napredek in tisti nasmeh. Zadovoljstvo ali morda le beseda »hvala« mi daje energijo in potrديtev, da delam pravo stvar.

Kakšni so vaši prihodnji načrti oziroma cilji na tem področju in kaj bi svetovali vsem, ki se individualno ukvarjajo z različnimi oblikami rekreativnega športa? Ne nazadnje naj bi se vsak posameznik ukvarjal s tisto športno aktivnostjo, ki mu je všeč in je zanj ne le skrb za boljše zdravje in počutje, ampak tudi določena spodbuda in motivacija.

Ker so pač cilji motivacija za naprej, sem si postavil kar težak cilj. Nekje do 50. rojstnega dne, bi se rad udeležil najtežje preizkušnje v trail teku v Evropi Ultra trail d' Mont Blanc (UTMB). Gre za 170 kilometrov dolgo razdaljo, pri čemer je treba premagati 10.000 višinskih metrov. Za tekmo je treba zbrati 15 kvalifikacijskih točk s treh tekem v obdobju dveh let. Za kvalifikacije je torej treba odteči tri teke, daljše od 100 kilometrov in z višinsko razliko nad 6.000 metrov. Potem pa je tukaj še žreb in več pogojev. Dejavnikov je veliko, a cilj je pred mano – in kot vsakega do zdaj se tudi tega ne bojim in mislim, da bom, če bo le zdravje dobro, prav gotovo stal na startu.

Vsem bi svetoval, naj se ukvarjajo s tisto obliko rekreativnega športa, ki jih veseli in jim zapolni življenje. Nima smisla teči ali kolesariti zato, ker to dela nekdo drug. Poslušajte sebe; nekomu je všeč hoja, drugemu tek, kolesarjenje,

se gibamo v naravi in pozabimo na vsakdanje težave, ki jih je v življenju policista ogromno!

Morda bi za konec z vsemi delil še misel, ki me spremlja vso športno kariero. »Srečni so tisti, ki imajo sanje, še srečnejši pa tisti, ki so se pripravljeno potruditi, da te sanje uresničijo.«

*Besedilo: Dean Božnik, PU Nova Gorica
Foto: osebni arhiv Renata Lešnika*